

אני ירושלמי

אי שם בין סעיפי החוק החדש למניעת איחוד משפחות מסתתרת מירושלים המזרחית אלף ילדים, בהגיעם לגיל 18, ברוח הטונספר שמציע אביגדור ליברמן; אמל אבו גווילה כבר בת 16: יש לה עז

רים ומגנינים המוכנים בראיות מלכתי. יהו ירושאל על פי איין זה הליך אוטומטי

שמשיחו מקרובי המשלָג עבון בביטחון המרוי בירושלים. עיר שלמדו מטבח הדברים הבלתי עלי מהות הטענות שהן נמק עדערו. אין שי מאנסי השב"א אינו נטרות סחיטה, שוחר ולהאריך את אישורי מהוריהם ולהסתתק. עז כבר בת 16.

האם, מירפת אבו המתפרקת מטיפול אלה, כיוון עובד תחן נולדו להם שלושה בני

בירושלים. רשותה היי כשניתה לתהלות אי משפחתי – עיכבו או לא יכול להצטרף אל משום שאין ברשותו אי יצטרך לעזוב את בית עת הילאים האלה אין מטירות החוק.

האפשרות לגורש מי הכנסת; הכל נומק בכך המדרינה על עתרות שפט העליון מותבססת על לוסטיגמן, המציגת שאנשי מנהל האוכלוס החקיטו על החוק, הצוו רק נימוק אחד. צdro ר' שהערבים יתרבו.

"כמה עולה לנו ר' על אחד מדרפי המציגת שהיא ילדים נרשימים כאזרחות, ובכל זאת, לא טחים. התוצאה – קבלת ובן, אורה ישראלי, שמו והוירה את השרים מפ

הפלשתינית. קצתם נולדו בירושלים, כאן מרכזו היינם, כאן מתגוררים הריהם. יש אנשים, תושבי ירושלים, שהוא זמן מה אצל קרוביהם בוגריה, בדרך כלל מיר אחרי הנישואין: אשה אצל חורי בעלה או להיפך, וכשנולדו הילאים רשום אותם שם, בהנחה שגם ישראל תכיר בהם כתושב ירושלים. עד לפני שלוש שנים המדינה אכן הסכימה לרשום ילדים שרק אחד משני הוריהם היה תושב ירושלים, גם אם הילדים נולדו בשטחים. למעשה, הלשכה המזרחית ירושלמית של משרד הפנים לא העניקה שי-רות של ממש: אנשים נאלצו לעמוד בתור במשך ימים של-מים, במשם ובגשם, לצפיפות בלתי נסבלת ואלה מהם שוכנו לבסוף לראות פקיד כלשהו, נשלחו בדרך כלל להביא עוז מסמכים ושוב היה עליהם לחזור אל נוב התור. רבים העידיפו על כן לרשותם את הילאים בשתחים.

רישום ילדים שנולדו בשתחים, או אחד מהוריהם אינו תושב ירושלים, היה כורך בהליך של "איחוד משפחתי". ברוח החוק החדרש התייחס זה כרוכך בהליך זהה פסק. החל בסוף השנה ש עבר, ילדים עלה להם 18, וכן הסתם היה על פיהם אישורי

זה סיפור מסובך מאוד, לכוארה כולל משפט ומנהלי, אך חמץתו האנושית והפליטית פשוטה למדרי: קרובה לאביבים שנה לאחר שישראל כבשה וסיפחה את מורה ירושלים היא מגלה סימנים ברורים של חרטה. האתוס הלאומי עדרני מkräש את "שלמות ירושלים לנצח נצחיהם", אך למבה הצער ירושלים השלמה מלאה בערבם. כדי להפחית את מספרם יומה הממשלה חוק למניעת איחוד משפחות והוא מאיים גם להביא לגירושם של אלפי ילדים פלשתנאים מירושלים, טונספר ביוווקרטי ברוחו של אביגדור ליברמן. גם ארבעה משבעת ידריה של מירפת אבו גווילה צפויים לגורשו; בית המשפט העליון יIRON בחוק שבוע הבא.

החוק התגבש בשלוש השנים האחרונות ועיקר תכליתו להגביל מאוד את יכולתם של אוורחים פלשתנאים לקבל אוורחות ישראליות, באמצעות נישואין עם אוורחים ישראליים. זה חוק שכבר דיברו וככתבו עליו הרבה. עכשו מתברר שאי שם בין סעיפי הסעיפים מסתתרת לה גם אפשרות למנוע מאלפי ילדים תושבי ירושלים להישאר בישראל, אחרי שי מלאו להם 18, וכן הסתם היה עליהם לעבור לשטח הרשות

תמונה האונס בתיאטרון החאן (מימין: לIRON ברנס, אודי רוטשילד, שרון שטרק, יואב היימן ואליה צ'רנו). לא כnar על הגג

אני ירושלמי

מ בין סעיפים החוק החדש לミニעת איחוד משפחות מסתתרת כוונה לגרש אלים המזרחים אלפי ילדים, בהגיים לגיל 18, ברוח הטרנספר הביוורוקרטית ציע אביגדור ליברמן; אם ابو גווילה כבר בת 16: יש לה עוד שנתיים

רים ומיניהם המוכנים אותם בקצתם הביטוח הלאומי ובכיתתו בראיות מלכתי. ילדים בני 14 עד 18 יכולים לשחות בשטח ישראל על פי אישורים צבאיים, ללא זכויות סוציאליות. אין והlixir האוטומטי: הכל כפוף לאישור השב"כ. די בטענה שמייחזו מקורבי המשפחה, אה, גיס, דוד וכדומה, עלול בעיתך לפחות ביביחון המדרגה, כדי לשול מהילד את הזכות לשחות בירושלים. עיר שלמה נחרשת איפוא בטרור, לרבות כל ילד. מטבח הדברים הנגעים אינםគאים לקבל מיען מפורט על מהות התענות שהשב"כ מעלה נגדם ועל כן אין להם יסוד לנמק ערעור. באין שקיות ולא ביקורת צריך להאמינו שאיש מאנשי השב"כ אינו מנazi את סמכותו הבלתי מוגבלת למטרות סודטה, שוחר וברומה. ככל מקהה אין אפשרות וkeit להאריך את אישורי השהייה ובגיל 18 על הילדים להיפרד מההוריהם ולהסתלק. עוד מעט תסלק גם אם ابو גווילה; היא כבר בת 16.

האם, מירfat ابو גווילה, ילית ירושלים ותושבת העיר המתפנמת לטיפול בקשיש, נישאה ב-1988 לתושב רמי אלה, ביום עobar תחוקה בבית חולמים يولדות. ברמאלה נולדו להם שלושה בנימ ובת, מלא: עוד שלוש בנות נולדו בירושלים. רשותה הילדה אם היא על כן שווה בלתי חוקית. כשניסתה להתלוות אל אם להקנות מחוץ לשכונה או לביקור משפטי – עיכבו אותה החילילים לזמן ממושך, דרישו ממנה לחזור הביתה ואף איימו לגורש אותה. אודה כבן 15, לא יכול להצטרף אל בני ביתו כשהשלה נסעו לטישול שני מסום שאין בראותו אישור שהוא. בעוד שלוש שנים גם הוא יצטרך לעזוב את בית הרוי ולעbor לשטחים. בינתים ארבעת הילדים האלה אינם מוכנים את הוריהם בקצתם ילדים של הביטוח הלאומי ואין להם ביטוח בריאות כללתי. וזה אחת ממטרות החוק.

האפשרות לגרש מירשלים אלפי ילדים קיבלה את אישור הכנסת; הכל גומך לצורך להtagונן מפני הטרו. גם תשוכת המדרינה על עתרות שיגעו בשבוע הבא לדין בכיתת המשפט העליון מתבססת על זורכי ביחסו בלבד. אך ע"ד עדי לוסטיגמן, המיצגת את המוקד להגנת הפרט, השיגה מזגת שאנגשי מנהל האוכלוסין הרא לשרי הממשלה לפני שאליה החליטו על החוק. הצורך להגן על המדרינה מפני טורו היה רק נימוק אחד. לצד דיבורו אנשי המנהל על כסף ועל הסכנה שעדרבים יתרבו.

"כמה עולה לנו רק (הרגשה במקור) קצתת הילדים?" נכתב על אחד מרפי המזגת שרואו השרים, ועל דף אחר נכתב: "שיי שהילדים נרשמיים כאזרחים מכוח ליריה, לאם שהושבה לה האזרחות, ובכל זאת, לאחר קבלת העמידה, ממשיכה לגור בשטחים. התוצאה – קיבל שכר מביתוח לאומי, כ-92,000 ש"ח, ובן, אורך ישראלי, שמתאבד במסעדת מצה בחיפה". המזגת הוהירה את השירותים מפני "סכנה מוחשית ומידית", אך לא

הפלשתינית. קצתם נולדו בירושלים, כאן מרכזו חיים, כאן מתגוררים הוריהם.

יש אנשים, תושבי ירושלים, שהו זמן מה אצל קרוביהם בגדה, בדרך כלל מיר אחרי הנישואין: אשה אצל הורי בעלה או לופף, וכשגוללו היילרים רשמו אותם שם, בהנחה שגם ישראל תכיר בהם כתושבי ירושלים. עד לפני שלוש שנים המדינה אכן הסכימה לרשום ילדים שרק אחד משני הוריהם היה תושב ירושלים, גם אם הילדים נולדו בשטחים. למעשה, הלשכה המוזרה ירושלמית של משרד הפנים לא עניקה שי-רות של ממש: אנשים נאלצו לעמוד בתרור במשך ימים של-ימים, בשמש ובגשם, בצפיפות בלתי נסבלת ואלה מהם שוכנו לבסוף לראות פקיד כלשהו, נשלחו בדרך כלל להביא עוד מסמכים ושוב היה עליהם לחזור אל גב התור. רכבים העדיפו על כן לרשום את הילדים בשטחים.

רישום ילדים שנולדו בשטחים, או שאחד מההורים אינו תושב ירושלים, היה כרוך בהליך של "איחוד משפחות". בrhoח החוק החדר ההליך זהה פסק. החל בסוף השנה שubberה, ילדים עד גיל 14 יכולים לשכת בירושלים עם הוריהם על פי אישור

משמעותו של אביגדור ליברמן. גם מירפאת אבו גווילה צפויים לגורשו: חוק בسبוע הבא. השנים האחרונות ועיקר תכליתו של אורחים פלשתיניםaims לקלט ותישואין עם אזרחים ישראליים. זו עליון הרבה. עכשו מתרבר שאי סתתרת לה גם האפשרות למנועם לחיים לחייאר בישראל, אחרי שייתה עליהם לעבוր לשטח הרשות

אן ממין: לירון ברנס, אודי רוטשילד, שרון שטרוק, יואב היימן ואריה צ'דרנו). לא כnar על הגג

הפלשتينית. קצטם נוללו בירושלים, כאן מרכזו חיותם, כאן מתגוררים הוריהם. יש אנשים, תושבי ירושלים, שהו זמן מה אצל קרוביהם בגדה, בדרך כלל מיד אחר הניישואין: אשה אצל הורי בעלה או להיפר, וכשנולדו הילודים רשמו אותם שם, בהנחה שגם ישראל תכיר בהם כתושבי ירושלים. עד לפני שלוש שנים המדינה אכן הסכימה לרשום ילדים ירושלמיים משנה הוריהם היה תושב ירושלים, גם אם הילודים נוללו בשתחם. למעשה, הלשכה המודח ירושלמית של משרד הפנים לא העניקה شيء רות של ממש: אנשים נאלצו לעמוד בתור במשק ימים שלמים, במשמם ובגשם, בזפיפות כלתי נסבלת ואלה מהם שוכן לבסוף לראות פקיד כלשהו, נשלחו בדרך כלל להביא עוד מסמכים ושוב היה עליהם לחזור אל זנב התור. רבים העריפו על כן לרשום את הילודים בשתחם.

רישום ילדים שנולדו בשתחם, או שאחד מההוריהם אינו תושב ירושלים, היה כרוך בהילך של "אחדות משפחתי". ברוח החוק החדש ההליך הזה פסק. החל בסוף השנה שעברה, ילדים עד גיל 14 יכולים לשבת בירושלים עם הוריהם על פי אישור

זה סיפור מסוכר מאוד, לכארהו כולו משפטי ומנהלי, אך תמציתו האנושית והפוליטית פשוטה למדי: קרוב לארכיים שנה לאחר שישראל כבשה וסיפחה את מודעה ירושלים הוא מגלח סימנים ברורים של חרטה האתושים הלאומי עדיין מקרש את "שלמות ירושלים לנצח נצחים", אך למרבה הצער ירושלים השלמה מלאה בערים. כדי להפחית את מספרם יומה הממשלה חוק למניעת איחוד משפחות והוא מי מאיים גם להביא לגירושם של אלפי ילדים פלשתינאים מי ירושלים, טרנספר בירוקרטי ברוחו של אכיגדור ליברמן. גם ארבעה משבועת ידריה של מירפת אבו גווילה צפויים לגירושו; בית המשפט העליון ידון בחוק שבוצע הבא.

החוק התגבס בשלוש הנסים האחידנות ועיקר תכליתו להגביל מאוד את יכולתם של אורים פלשתינאים לקבל אוורחות ישראליות, באמצעות נישואין עם אוורחים ישראלים. זה חוק שכבר דיברו וכתבו עליו והבה. עכשו מתבררuai שם בין עיפוי הסעיפים מסתתרת לה גם האפשרות למנוע מאלפי ילדים תושבי ירושלים להישאר בישראל, אחריו שי מלאו להם 18, ומן הסתם יהיה עליהם לעבור לשטח הדשות

תמונת האונס בתיאטרון החאן (מימין: לירון ברנס, אודי רוטשילד, שרון שטרק, יואב היימן ואריה צ'דרו). לא כnar על הגג

רים זמניים המוכנים אותו בקצת הביתו הלאומי ובכיתוח בריאות ממלכת. ילדים בני 14 עד 18 יכולים לשחות בשטח ירושלמי על פי אישור צבאים, ללא כוויות סוציאליות. אין זה הлик אוטומטי: הכל כפוף לאישור השב"כ. די בטענה שמשחו מקובי המשפחה, אה, גיס, רוד וcordoma, עלול בעתיד לפגוע בכוחם המדינה, כדי לשלול מהילד את הזכות לשחות בירושלים. עיר שלמה נשחתת איפוא בטרור, לרבות כל ילד.

طبعן הדברים הנפצעים אינם וכאים לקל מידי מפורט על מהות התענות שהשכ"ב מעלה נגדם ועל כן אין להם יסוד לנמק עדרו. באין שקיות ולא בקיורו צריך להאמין שאיש מאנשי השב"כ אינו מנצל את סמכותו הבלתי מוגבלת למטרות סחיטה, שוחרר וכדומה. ככל מקרה אין אפשרות וחוקות להאריך את אישורי השהייה ובגיל 18 על הילדים להיפרד מהוריהם ולהסתלק. עוד מעט תסולק גם אם אלabo גוילה; היא כבר בת 16.

האם, מירפת ابو גוילה, יליד ירושלים ותושבת העיר המתרנסת לטיפול בקשיש, נישאה ב-1988 לתושב רמי אלה, ביום עובר תחזקה בבית חולים לילודות. ברמאללה נולדו להם שלושה בניים ובת, אמל; עוד שלוש בנות נולדו בירושלים. רשותת הלידה אמרה על כן שוהה בלתי חוקית. כשניסיתה להשתלות אל אם ל乾坤ות מוחץ לשכונה או לביקור משפחתי - עיכבו אותה החיללים לומן ממושך, דרכו ממנה לחזור הביתה ואף איימו לגרש אותה. אחיה במאלו, כבן 15, לא יכול להצטרף אל בני ביתתו כאשרה נסעו לטויל שנית משום שאין ברשותו אישור שהייה. בעוד שלוש שנים גם הוא י策ך לעזוב את בית הוריו ולעבור לשלוחים. בינוים ארביים עת הילדים האלה אינם מוכנים את הוריהם בקצתם ילדי הבית הלאומי ואין להם ביתוח בריאות ממלכת. וזה את מטרות החוק.

האפשרות לגורש מירושלים אף ילדים קיבלה את אישור הכנסת; הכל נמק לצורך להtagונן מפני הטרווג. גם תשוכת המדינה על עתרות שיגיעו בשבעו הבא לדין על רקע המשפט העליון מתבססת על זורכי ביטחון בלבד. אך ע"ד עדי לוסטיגמן, המציגת את המוקד להגנת הפרט, השיגה מצגת שאנשי מנהל האוכלוסין הרואו לשדי המששה לפני שאלה החליטו על החוק. הצורך להגן על המדינה מפני טורור היה רק נימוק אחד. לפחות רבראו אנשי המנגנון על כסף ועל הסכנה שהערבים יתרבו.

"כמה עולה לנו רק (הדגשה במקור) קצתם הילדים?" נכתב על אחד מרפי המציגת שראו השרים, ועל דף אחר נכתב: "שי' שהילדים נרשמים כאוזדים מכוח לידה, לאם שהושבה לה האזרחות, ובכל זאת, לאחר קבלת העמדת ממשיכה לגור בשטחים. התזואה - קיבל שכר ממויות לאומי, כ-90,000 ש"ח, וכן, אורח ישראלי, שמתאבד במסעדת מצה בחיפה". המציגת הזהירה את השרים מפני "סכנה מוחשית ומידית", אך לא

הפלשינית. קצתם נולדו בירושלים, כאן מרכז חייהם, כאן מתגוררים הוריהם.

יש אנשים, תושבי ירושלים, שהו זמן מה אצל קרוביהם בגהה, בדרך כלל מיד אחרי הגינויו: אשא אצל חורי בעלה או להיפך, וכשנולדו הילדים רשם אותם שם, בוגחה שגם ישראל תכיר בהם הסכימה לרשות ילדי ירושלים. עד לפני שלוש שנים הייתה תושב ירושלים, גם אם הילדים נולדו בשתיים. לטעמה, הלשכה המזרח ירושלמית של משרד החינוך שירות של ממש: אנשים נאלצו לעמוד בתoro במשך ימים של-

ימים, במשם ובגם, בנסיבות בלתי נסבלת ואלה מהם שכו לבסוף לדרות פקיד כלשהו, נשלחו בדרך כלל להביא עוד מסמכים ושוב היה עליהם לחזור אל גב התו. רכיבים העדיפו על כן לרשות את הילדים בשתיים.

רישום ילדים שנולדו בשתיים, או שאות מהוריהם אינם תושב ירושלים, היה כרוך בהליך של "אייחור משפחות". ברוח החוק החדש הבהיר הזה פסק, החל בסוף השנה שערה, ילדים עד גיל 14 יכולים לשכת בירושלים עם הוריהם על פי אישור

או, לכורה כלו משפטו ומנהלי, יית והפליטות פשטה למדרי. קרובי אחדר שישראל כבשה וסיפחה את סימנים ברורים של רתעה. האתוס שלמות ירושלים לג'זחים", אך למה מלאה בערכם. כדי להפחית חוק ל민יות איחוד משפחות והוא של אלפי ילדים פלשתינים מים-שי בrho של אביגדור ליברמן. גם מירפת ابو גוילה צפויים לגורו; חוק שכבע הבא.

השנתיים האחרונות ועיקר תכליתו של אודריהם פלשתנים לקיבול ות נישואין עם אודריהם ישראלים: זו עליון הרבה, עכשו מתבררuai החוק החדש הבהיר הזה פסק, החל בסוף השנה שערה, ילדים לימים להישאר בישראל, אחרי שייה עליהם לעבור לשטח הרשות

חאן (מימין: לירון ברנס, אודי רוטשילד, שרון שטרק, יואב היימן וארית צ'דרן). לא כניסה על הוגג

מیرפת ابو גווילה (שנויות משמאל) ושישה מילדייה בכניסה לבית המשפט העליון. בגיל 18 יגורשו שלושת הבנים והבת הגדולה אל

הניג טוענת בתוכני שהיא מעלה האם ודריכת בתוכניתה אפשר להבין התרבותית היהודית, שדילצ'ר בארץ ישראל "יה"ם נלעגים, מעותים, נחלט מצידיקם את השא חדשם. על כן שאלתי אותה להגיד שרובו חורף טענתם שהם חופש לים, אמרה. לא, זאת לא האגנה והיא אינה מוצגת בפארו ועשה שימוש מקומם מאנשי העיירה מתעללים שהוא רabb העיירה, גורר למחצה ורופא אותה, ת שאפיריה הניג, ויחד אליה שם אונסים תאום איננו נמצאים עז אם בתיאטרון החאן, כי צינה פורנוגרפיה המש הניג אמרה שכחה ונוט אינטימית. עכשו חופש הביטוי ונגע הי העיתון הדני ההוראה מוחמד: נניח שמותר לך לבין המשובים שהוא לא.

הכוונה רק לטרור, כי אם לסוגה בישראל תucceed את צבינה כמרינה "יהודית וديمقרטית".

כמו מרפי המציג נשוא כוותות מעין לייצניות שנעוודו מן הסתם לשעשע את שר המשלה, כגון "חבר מביא חבר". הפירות: "בעל מכבלי מעדר בגין נישואין, נישא לאשה שנייה מיו"ש (פוליגם), מתרשם מישראלית ומבקש לבעצם אישור משפחות לאשה הורה וילדיה".

הדיון בכב"ץ מתנהל בלשון משפטית-ביבוקרטי. וכי גנסין, שתוארה "מנהיגת תחומי עניינים מנהליים" בפרקיות המדינה, כתבה בין היתר: "העותרים לא גנחו תשתיית דאייה" תית מספקת לטענותם בדבר הפליה תוצאהית. אולם, אףלו אם תונח תשתיית לקיימה של הפליה תוצאהית – ואין זו דעתן – הרי שקייםה של הזרקה אובייקטיבית לשונות ביחס, שומרת את הקרע תחת טענת הפגעה ומאינית את פסילות ההבחנה. במקרה דנן, קיימת הזרקה אובייקטיביות המבוססת על הערכתם המקצועית של גורמי הביטחון כמפורט לעיל".

אם יקרו השופטים את טיעוניה של עוז לוסטיגמן עד תום ימינו בהם גם לשון בני אדם: "הועל וההרפה בהם נגוע החוק וזעקים לשמיים. מעשה נורא זה של המדינה אינו יהוד וaino דמוקרטי".

עירם של האנשים הרעים

כארבעים שניות לאחר תחילת הציגה יבינו הצופים ש"ערים של האנשים הקטנים" זה לא "כבר על הגג" ובশמוניהם הרקוט הבהיר "חוורו וילמדו שוב ושוב שוה באמות לא "כבר על הגג". הפרוש שאופירה הניג נוננת למען שיות שלום עלייכם בתיאטרון החאן, מאיים/מכטיה אויל לחוי לשל שערורייה קטנה; בatar האינטגרנט של "ירידות אהונות" מונגה לה זמן מה ויכוח בין הטוענים שזאת הציג אנטישמיות לבין המשובים שהוא לא.

אולמרט והפרוטקשו

אהוד אולמרט החל את דרכו בפוליטיקה בפעולה ראותנית נגד מה שנראה או כפצע מאורגן. 30 שנה לאחר מכן קבע שר האוצר אולמרט כי "רמי חסות"